

Kuvaus; TARINA VIHASTA JA RAKKAUDESTA, HYVYYDESTÄ JA PAHUUDESTA, ELÄMÄSTÄ JA KUOLEMASTA, LUOTTAMUKSESTA JA SEN PETTÄMISESTÄ, ELÄMÄN TÄYDELLISYYDESTÄ JA KAIKEN PIRSTOUTUMISESTA. KAIKESTA HUOLIMATTA ANITAN JA KATRIN VÄLILLE VOI RAKENTUA SILTI TÄYDELLINEN YSTÄVYYS, MUTTA MITEN SE KAIKKI VOIKAAN PIRSTOUTUA HETKESSÄ. MITÄ JÄLJELLE JÄÄ, KUN LUOTTAMUS HEIDÄN VÄLILLÄÄN KATOAA, EI MITÄÄN. LUKU 1; Sade alkoi hellittää, enään vettä tihkutti hiljaa kotini harmaaseen peltikattoon, joten voisin lähteä. Vetäisin punaiset saappaani jalkaani, puin keltaisen sadettakini varmuuden vuoksi. Nappasin vielä mustan reppuni eteisen tuoilta. Olin jo astumassa ovesta ulos kunnes muistin ottaa punaisen sateenvarjoni jossa oli valkoisia pilkkuja eteisen naulakosta. Kävelin läpi kuraisen kotipihani poikki. siellä täällä lojui pikkusisareni kastuneita leluja. Vähän matkan päästä tulin kohtaan josta aikoinaan aina lähdin kulkemaan oikaisevaa metsäpolkua pitkin, mutta tänään ei huvittanut oikaista polun kautta sillä Metsä oli märkä joten siellä olisi inhottavaa kävellä sateen jälkeen. Kun vihdoin saavuin määrän päähäni, katselin ympärilleni ihmeissäni. Melkein kaikki oli muuttunut, pihaan oli ilmestynyt muutama uusi tarha, aidat olivat maalattu valkoiseksi, pihan vanha kaivo oli vaihdettu uuteen toimivaan hanaan ja mikä ihmeellisintä talli oli kaksi kertaa suurempi kuin ennen. "Rouva -ja herra Kinnunen ovat näköjään suurentaneet tosiaan hevos-toimintaansa", tokaisin ääneen. Oltin rauhallisia askeleita kohti tallin suuria ovia ja samalla tähyilin ympärilleni etsien muita ihmisiä. Avasin tallin ovet ja jäin tuijottamaan karsinoita jotka olivat modernit. Toisaalta pidin niistä. Kaikissa karsinoissa olivat myös uudet kiiltävät heinäpallot ja hienot vesikupit karsidoinen seinään kiinnitettyinä. Ovesta vasemmalla oli satulahuone, siellä oli jokaisen hevosen nimikyltin alapuolella hevosen omat varusteet. Kuulin askeleita oikealta puoleltani. Käännyin oikealle ja huomasin portaat jotka veivät heinävintille, portaita alas asteli tyttö. "Heippa!", tyttö sanoi iloisesti. "Hei vain.. Ööm anteeksi, kuka olet?", kysyin epäröiden. "Minä olen Anita! Olin juuri kysymässä samaa sinulta?", Anita kysyi naurahtaen. "Ai, Minä olen Katri.", tokaisin. "Hauska tavata Katri! Oletko uusi, en ole ennen tavannut sinua?", Anita kysyi miettien. "Tavallaan, olen ollut tällä tallilla kyllä pienestä pitäen, mutta muutimme Englantiin äidin työn takia", Sanoin yrittäen peittää surun äänssäni. "Kiva, oliko siellä kivaa?", Anita sanoi hymyillen ujosti. "No.. tavallaan kai", Sanoin epäröiden. "Hyvä, mutta noh.. haluaisitko vaikka nähdä minun hevoseni?", Anita kysyi yrittäen pitää keskustelua yllä. "Miksei.", tokaisin kohauttaen olikiani. "Seuraa minua, Fabion karsina on täällä", Anita opasti. "Fabio.. Siinäpä vasta upea nimi" mietin samalla seuraten Anitaa. Ohitimme muutamia karsinoita joissa kaikissa oli kultainen nimikyltti; Helmi, Susanna, Olli, Nuoli.. Sitten olimme Fabion karsinan edessä. Fabio oli Appaloosa ori. "Hän on upea", Katselin vaaleaa tiikerinkirjavaa oria. "Niin on!" Anita hymyili. "Tuota.. tietäisitkö missä Edvartin karsina on?" Kysyin hiljaa. "Edvatin? Kuinka niin?" Anita katsoi minua yllättyneenä. "Koska Edvart on minun." Sanoin ihmetellen. "Onko se sinun? oikeasti?" Anita kyseenalaisti. "Kyllä! Kuinka niin?" "Se on niin upea! Olen aina miettinyt kuka sen omistaa. Käänny ympäri se on vastapäätä Fabion karsinaa!", Anita neuvoi. Siinä minua vastapäätä oli minun uljas Edvart. Nyt vasta aloin tajuta kuinka paljon olen sitä ikävöinyt! Kävelin kohti karsinaa sydän jyskyttäen innosta ja jännityksestä. Pujotin käteni varovaisesti Edvartin karsinaan mustien kaltereiden välistä, jotta Edvart voisi nuuhkaista sitä. Edvart nuuhkaisi kättäni. Hiljaa, rauhallisesti laskin käteni hellästi Edvatin turvalle. Katsoin friisiläis oriani suoraan silmiin. Näin Edvartin silmissä onnellisuuden, hän muisti minut!